

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XVII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Maciejewska – Papież

Sędziowie: SSO Alina Siatecka

SSO Justyna Andrzejczak /spr./

Protokolant: sekr. sąd. Agnieszka Popławska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Wolsztynie Jakuba Jąder

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2016 r.

sprawy **P. Ł.**

oskarżonego z art. 164 § 1 k.k. w zw. z art. 163 § 1 pkt 1 kk i in.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Wolsztynie

z dnia 11 kwietnia 2016 r. wydanego w sprawie sygn. akt. (...)

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w punkcie 1 w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu wskazuje, iż uznaje go za winnego przestępstwa z art. 164 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., a w podstawie wymiaru kary wskazuje art. 164 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k.;
2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
3. zwalnia oskarżonego od zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym od uiszczenia opłaty za drugą instancję, a nadto zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. A. kwotę 516,60 zł (w tym VAT) tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Justyna Andrzejczak Dorota Maciejewska – Papież Alina Siatecka

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2016 r. w sprawie o sygn. (...) Sąd Rejonowy w Wolsztynie uznał oskarżonego P. Ł. za winnego popełnienia: przestępstwa z art. 164 § 1 k.k. w zw. z art. 163 § 1 pkt 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 164 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz przestępstwa z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 282 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności. Nadto Sąd Rejonowy połączył orzeczone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na poczet tej kary okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie oraz orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody(k.921-924).

Powyższy wyrok zaskarżył oskarżyciel publiczny, w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego P. Ł., zarzucając mu obrazę prawa karnego materialnego, tj. art. 11 § 2 k.k. i art. 11 § 3 k.k. i wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie w punkcie pierwszym, że P. Ł. został uznany za winnego przestępstwa

kwalifikowanego z art. 164 § 1 k.k. w zw. z art. 163 § 1 pkt 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., a podstawę wymiaru kary stanowią przepisy art. 164 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k.(k.1017-1018)

W odpowiedzi na apelację prokuratora obrońca oskarżonego wniósł o utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku oraz o zasądzenie kosztów obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu, które nie zostały uiszczone nawet w części.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego okazała się w pełni zasadna, a przy tym jej wniesienie pozwoliło na dokonanie korekty zaskarżonego rozstrzygnięcia.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że w niniejszej sprawie bezspornym pozostaje, że oskarżony P. Ł. sprowadził bezpośrednie niebezpieczeństwo zdarzenia określonego w art. 163 § 1 k.k. w postaci pożaru, który zagrażał życiu i zdrowiu wielu osób albo mieniu w wielkich rozmiarach, a nadto podkładając ogień w mieszkaniu przy ul. (...) w P. spowodował u swojego ojca obrażenia ciała, które spowodowały naruszenie czynności narządu ciała i rozstrój zdrowia inny niż określony w art. 156 § 1 k.k. i zniszczył wewnątrz ww. mieszkania oraz rzeczy wskazane w opisie przypisanego mu czynu.

Bez wątpienia zatem oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstw z art. 164 § 1 k.k., z art. 157 § 1 k.k. i z art. 288 § 1 k.k., a nie jak wskazał Sąd Rejonowy znamiona przestępstw z art. 164 § 1 k.k., z art. 163 § 1 pkt 1 k.k., z art. 157 § 1 k.k. i z art. 288 § 1 k.k.

Zauważyć bowiem należy, że zgodnie z treścią art. 164 § 1 k.k. odpowiedzialności karnej podlega ten kto sprowadza bezpośrednie niebezpieczeństwo zdarzenia określonego w art. 163 § 1 k.k., natomiast w art. 163 § 1 pkt 1 k.k. wskazano, że podlega karze ten kto sprowadza zdarzenie, które zagraża życiu lub zdrowiu wielu osób albo mieniu w wielkich rozmiarach, mające postać pożaru.

O ile zatem w przepisie art. 164 § 1 k.k. ustawodawca odsyła do treści art. 163 § 1 k.k., o tyle jednak nie sposób uznać, że w przypadku sprowadzenia bezpośredniego niebezpieczeństwa zdarzenia, które zagraża życiu lub zdrowiu wielu osób albo mieniu w wielkich rozmiarach, mającego postać pożaru, taki czyn należy kwalifikować, z art. 164 § 1 k.k. i art. 163 § 1 k.k. Takie rozstrzygnięcie wskazywałoby bowiem, że swoim zachowaniem oskarżony nie tylko umyślnie sprowadził bezpośrednie niebezpieczeństwo zdarzenia o którym mowa w art. 163 § 1 k.k., ale nadto umyślnie sprowadził zdarzenie powszechnie niebezpieczne.

W tym stanie rzeczy stwierdzić należy, że nie było potrzeby kwalifikowania przypisanego oskarżonemu P. Ł. czynu także z art. 163 § 1 k.k., a wystarczającym było wskazanie w jego opisie jakiego rodzaju bezpośrednie niebezpieczeństwo zdarzenia oskarżony sprowadził (co Sąd Rejonowy uczynił).

Ustosunkowując się natomiast do treści apelacji oskarżyciela publicznego zauważyć należy, że rację ma skarżący, iż Sąd I instancji dopuścił się obrazy art. 11 § 2 k.k. i art. 11 § 3 k.k.

Nie budzi bowiem jakichkolwiek wątpliwości, że czyn oskarżonego wyczerpał znamiona określone w trzech przepisach ustawy karnej i dlatego też w kwalifikacji prawnej przypisanego P. Ł. czynu winien znaleźć się art. 11 § 2 k.k., a nie art. 11 § 1 k.k., zaś w podstawie wymiaru kary art. 11 § 3 k.k., a nie art. 11 § 2 k.k. Zgodnie przecież z art. 11 § 1 k.k. ten sam czyn może stanowić tylko jedno przestępstwo, w art. 11 § 2 k.k. wskazano, że jeżeli czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach ustawy karnej, sąd skazuje za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów, natomiast w art. 11 § 3 k.k., że w wypadku określonym w § 2 sąd wymierza karę na podstawie przepisu przewidującego karę najsurowszą, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu innych środków przewidzianych w ustawie na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 k.k. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w punkcie pierwszym w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu wskazał, iż uznaje go za winnego

przestępstwa z art. 164 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., a w podstawie wymiaru kary wskazał art. 164 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu P. Ł. w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie § 4 ust. 1-3 i § 17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, zasądzając od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. A. kwotę 516,60 zł. Sąd Odwoławczy uznał bowiem, że sprawa oskarżonego nie była zawiła, a nakład pracy adwokata, który bronił P. Ł. już przed Sądem I instancji nie był wielki, co uzasadniało zasądzenie na rzecz obrońcy oskarżonego opłaty w wysokości 1/2 opłaty maksymalnej (420 zł + 23 % VAT). Natomiast o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych. Sąd Odwoławczy miał na uwadze, że to błąd Sądu Rejonowego spowodował wniesienie apelacji, a nadto to, iż oskarżony pozostaje na utrzymaniu ojca, nie ma majątku, a najbliższy czas spędzi w jednostce penitencjarnej, gdzie jego szanse na zatrudnienie będą znacznie ograniczone.

SSO Justyna Andrzejczak SSO Dorota Maciejewska-Papież SSO Alina Siatecka